

Chương 11

Cô rất muốn tát vỡ hàm anh. Làm tan chảy trái tim của cô? Tên khốn tự cao tự đại này. Nhưng thay vì giơ tay lên, cô lại chà chà cánh mũi đột nhiên trở nên ngứa ngáy và làu bàu, “Chẳng có gì để nói ở đây hết.”

“Được rồi. Vậy ta sẽ không nói.” Khi anh tiến đến gần, Jess nhảy lùi về phía sau, giơ hai tay ra trước mặt để ngăn chặn anh tiến thêm bước nữa.

“Được rồi, được rồi! Ta nói chuyện vậy.”

“Cô không muốn hôn tôi lần nữa sao?”

“Không.”

“Nói dối.”

“Lạy Chúa! Anh phiền phức chết đi được!” Thế nhưng, anh đã thành công làm cô quên đi vụ việc với Sissy Mae.

Jess dịch người ra xa, quá tức giận để có thể ngắm nghía căn gác xép với những món đồ nội thất hàng hiệu và thoải mái bên trong. Một nơi như thế này, bức tường gạch không sơn phết cộng với không gian trống, ánh sáng tốt, giá không hề rẻ chút nào. Hiển nhiên, công việc kinh doanh của Công ty Bảo an Llewellyn & Smith rất rất suôn sẻ.

“Tôi chọc giận cô bởi vì cô thích tôi.”

“Tôi không...”

“Nào, đừng nói dối nữa, Jessie Ann.”

“Tôi không nói dối.” Trừ khi vô cùng cần thiết.

“Cả hai ta đều biết cô muốn tôi mà.”

“Cả hai ta... gì cơ?”

“Cô muốn tôi. Không sao đâu. Tôi hoàn toàn hiểu được nhu cầu của cô.”

“Chẳng có nhu cầu gì ở đây hết. Tôi chỉ ghét cay ghét đắng anh thôi.”

“Lại nói dối nữa rồi. Nghe này,” anh ta nói một cách chậm chạp và thận trọng, “nếu điều này có thể làm cô cảm thấy tốt hơn, tôi nghĩ tôi cũng có cảm giác giống cô vậy.”

Cô nhìn anh. “Anh... anh nghĩ anh cũng có cảm giác giống tôi sao?”

“Cô biết tôi rồi đây. Tôi không nóng vội khi quyết định những chuyện như thế này - khoan nào! Cô bình tĩnh lại đi.”

Không thể. Không được nữa rồi. Anh ta lại giật đứt sợi dây thần kinh của cô. Sao anh ta làm được chuyện ấy nhỉ? Gã đàn ông này có thể chọc cô tức đến điên tiết thế này sao?

“Đừng ném đồ lung tung nữa, Jessie Ann,” anh cảnh cáo.

Jess nâng một chai bia âm ỉm vẫn còn đầy một nửa từ cái bàn ngay cạnh cô. “Tên tôi là Jess-i-ca!” Và đó cũng là lúc chai bia dùng tốc độ tên lửa bay đến đầu Smitty. Anh thoát chết trong gang tấc.

“Jessie Ann,” Smitty dùng giọng điệu bảnh chọe mà quở trách cô, “cô đang xác nhận suy đoán của tôi đây hả? Cô không thể ngừng nghĩ về tôi, đúng không?”

Cơn giận của cô bốc lên ngàn ngạt và đạt đến đỉnh điểm, cô vớ lấy một chiếc cốc ở bàn và phóng thẳng đến cái mục tiêu to đùng anh ta gọi là cái đầu.

“Jessie Ann! Ngừng lại ngay cho... này!” Anh ta may mắn tránh được cái thẻ bài có gắn huy hiệu của Hải Quân. “Đồ đàn bà chết tiệt! Tôi suýt nữa đã mất mạng mới giành được cái thẻ bài đó đây.”

“Chỉ suýt thôi mà!” Cô tùy tiện tóm lấy một vật trong tầm tay.

“Ôi mẹ ơi!” Một quyển sách để bàn viết về lịch sử của Hải Quân gần như đã xén đứt tai anh.

“Anh bảo anh muốn nói chuyện với tôi đúng không, đồ lưu manh! Vậy hãy nói đi!” cô hét lên, tay chộp lấy chiếc lọ hoa đã héo úa. “Anh định nói cái... cái...”

“Ôi, thánh thần ơi.”

Và một loạt những tiếng hắt xì tiếp nối theo sau rất lâu, rất lâu.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Smitty chỉ kịp giật lọ hoa từ chỗ cô và nhanh chóng mở hết cửa sổ, sau đó đặt lọ hoa vào cửa thoát hiểm. Lúc anh đóng cửa sổ và xoay người lại, Jess đã quỳ xuống đất, những tràng hắt xì nối tiếp nhau liên tục, đôi lúc bị ngắt quãng bởi những cơn ho dữ dội. Mọi thứ vẫn chẳng hề thay đổi nhỉ. Cô đã mắc chứng dị ứng nặng này lúc họ mới quen nhau, và có vẻ như cô càng lớn thì căn bệnh này càng tệ hại hơn thì phải.

Smitty cúi xuống cạnh cô, lôi ba lô ra khỏi vai cô và mở nó ra. Nếu như cô vẫn giống như ngày trước, anh sẽ có thể tìm thấy “đồ nghề của cô nằm lẫn lộn đâu đó trong cái túi xách quá khổ này. Và đúng như anh đoán, anh đã tìm thấy thuốc, chai xịt mũi và cả máy hô hấp đều nằm trong cùng một ví xách tay nhỏ. Với những vị cứu tinh này trong tay, anh nhanh chóng giải thoát Jessie khỏi chiếc áo paca¹ nặng nề - xấu không lời nào có thể tả nổi, sau đó ôm cô vào lòng và đưa cô đến nhà vệ sinh. Anh đặt cô ngồi lên bồn rửa tay, mở ví và lôi thuốc của cô ra trước tiên.

“Đây.” Anh thả hai viên thuốc vào tay cô, rót một cốc nước đầy. Cô tách mở các viên thuốc và anh đưa cốc nước cho cô. Jess uống ực một hơi dài, sau đó, hắt xì thẳng vào cốc, nước bắn lên khuôn mặt của cô.

“Chết tiệt thật!”

“Không sao,” anh nói, cố gắng ép buộc bản thân mình không cười phá lên. Anh đưa chai xịt mũi cho Jessie sau khi nhanh chóng dùng một chiếc khăn tay lau sạch mặt cô. “Dùng thứ này đi.”

Cô nghe lời thật, và khi xong chuyện anh đưa một xấp khăn giấy cho cô.

“Cô có cần máy hô hấp không?”

“Không, không,” cô vừa ho vừa nói. “Thứ đó là để phòng những lúc tôi ngã thẳng vào đồng hoa kia. Và chuyện ấy đã từng xảy ra rồi.”

Smitty cười ha ha. “Tôi biết. Tôi vẫn còn nhớ mà.”

Cô cười khan. “Tôi cứ nghĩ Cô Hazel sẽ giết chết tôi luôn ấy chứ.”

“Tôi cá là cô ta muốn làm thế thật đấy. Cô biết cô ta yêu hoa nhiều thế nào rồi mà.”

Jess xì mũi và gật đầu.

“Cô thấy đỡ hơn chưa?”

“Rồi, rồi.” Nhưng cô lại không chịu nhìn lấy anh, và cả hai má đều đỏ lửng cả lên.

Anh sử dụng khớp ngón tay nâng mặt cô lên đối diện với mình. “Jessie Ann? Cô đang khóc đấy à?”

Cô nhếch mép. “Không, đồ đầu đất. Mắt tôi chảy nước thôi. Nếu như anh phải bỏ ra năm phút để ho trào cả phổi ra thì mắt anh cũng sẽ chảy nước thôi.”

“Cũng đúng.”

Anh dùng một ngón tay sờ sờ má cô. “Sao cô không tiêm thuốc kháng dị ứng cho mau khỏe lại?”

Nét mặt kinh hãi của cô khiến anh phải khịt mũi vì ngạc nhiên. “Cô vẫn còn sợ mũi tiêm sao?”

“Tôi nghĩ ‘sợ’ là một từ hơi thái quá đấy.”

“Tôi nhớ năm ấy, họ phải tiêm chủng cho chúng ta để ngăn bệnh hay vi-rút gì...”

“Bệnh sốt ho của Chó hoang.”

“Phải. Bệnh sốt ho của Chó hoang.” Anh quả thật rất thích được thuộc họ nhà chó. “Và cô cứ khóc suốt thôi. Hệt như trẻ con vậy. Sau chuyện đó danh tiếng cô nổi như cồn luôn ấy.”

“Im đi.”

Đột nhiên, anh hơi vén tóc cô lên. “Cô vẫn không xỏ lỗ tai sao?”

Cô tát tay anh ra. “Không cần có chúng thì đầu tôi cũng đã đủ lỗ chỗ rồi, cảm ơn ý tốt của anh.”

“Vậy là không thể xỏ khuyên ở đầu nhũ được rồi?”

Mặt cô nhăn nhó và anh có cảm giác cô muốn che ngực lại để bảo vệ chúng. “Anh đừng đến gần đây!”

“Xin lỗi, xin lỗi,” anh lớn tiếng cười. “Tôi không có ý dọa cô đâu.”

Jessie thờ ra đây trúc trắc và gạt vài sợi tóc rối ra khỏi mặt. Đó cũng là lúc anh nhìn thấy tay cô. “Khớp tay của cô.”

Jessie nhìn xuống tay của mình. “Ôi, Chúa ơi.” Cô mở to mắt khi nhớ lại những gì mình đã làm. “Em gái anh. Tôi đã đánh em gái anh.”

Vậy mà cô lại không có chút cảm giác tội lỗi nào khi ném đồ vật vào đầu anh vì cô đã làm điều ấy những hai lần. “Đừng lo cho con bé nữa. Con bé họ Smith mà, đầu nó cứng lắm.” Anh vươn tay và mở tủ thuốc của mình, lôi hộp sơ cứu ra. “Và con bé cũng chẳng phải là dạng vô tội bị oan gì cho cam.”

“Vấn đề không phải ở đó. Tôi đã yếu mềm, thảm hại, và...”

“Jessie Ann, giúp tôi chuyện này được không. Cô đừng hà khắc với bản thân như thế nữa.” Anh nâng tay cô lên và bắt đầu tỉ mỉ lau sạch. “Tôi biết cô có nỗi khổ của riêng mình, nhưng, nghiêm túc đấy. Giải tỏa bản thân một chút đi.”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Cô dễ nổi nóng thật.”

“Tôi thừa nhận, khoảng cách giữa bình tĩnh và nổi giận của tôi ngắn vô cùng.”

“Ngắn như Munchkin² ấy à?”

Cô nheo mắt lại đầy nguy hiểm. “Anh có biết... ối ối ối!”

Smitty ngược lên nhưng nhanh chóng cúi xuống và tiếp tục dùng băng gạc thấm cồn lau khớp tay cho cô. “Ồ. Đau lắm sao?”

“Tôi bắt đầu ghét anh rồi đây.”

“Không, không đâu. Cô có cố gắng nhưng thiếu may mắn rồi.” Anh dùng thuốc khử trùng thoa lên khớp tay của cô và chúng lại. “Xong. Thế này cũng tạm ổn rồi.”

“Tốt lắm.” Cô muốn đứng lên, nhưng anh lại không chịu động đậy. “Anh di chuyển ra nơi khác được không?”

“Một chút nữa đi.” Anh rửa tay trên bồn rửa và từ từ lau sạch bàn tay của mình. Anh càng cố tình kéo dài thời gian thì cô Chó hoang nhỏ bé của anh sẽ càng trở nên cáu kỉnh.

“Anh có biết tôi còn phải trở lại giải quyết công việc không.”

“Nói dối.”

“Tôi không hề nói dối.”

“Sao nào? Họ sẽ đánh cô à?”

“Smitty.”

Anh nhìn cô, nở một nụ cười xấu xa. “Cô thích trò đó sao?”

Cô cố gắng đè nén nhưng cuối cùng cũng phải bật cười. “Bobby Ray!”

“Không sao đâu. Chẳng có gì phải xấu hổ khi được yêu cho roi cho vọt cả. Nhất là khi người ấy là tôi.”

“Anh đừng hòng.” Cô liếc xuống đồng hồ đeo tay và anh lập tức dùng tay che lại. “Anh đang làm gì thế?”

“Bây giờ thì thời gian không còn quan trọng nữa đâu.”

“Thời gian luôn luôn quan trọng.”

Anh tháo luôn chiếc đồng hồ ra. “Không phải hôm nay.”

“Này. Trả lại đây cho tôi.”

Smitty dứt thẳng chiếc đồng hồ vào túi quần sau của mình. “Không.”

“Anh có biết là cái đồng hồ đó có giá trị cao hơn đồng nội tạng của anh nếu đem rao bán trên chợ đen không.”

Smitty đặt hai tay sang hai bên chân của Jessie, giữ cô ngồi yên tại chỗ. Tôi sẽ không hỏi vì sao cô biết được thông tin này đâu.”

“Cũng tốt thôi,” cô trả lời một cách nghiêm túc.

Smitty nhìn chăm chăm cô rất rất lâu khiến cho cả người Jessie như ngồi trên chảo nóng. “Sao thế? Anh đang nhìn cái gì vậy?”

“Miệng của em làm tôi điên lên mất.”

Jess dùng mu bàn tay chùi chùi miệng. “Tại sao vậy? Miệng tôi bị dính gì à?” cô hỏi một cách chân thành.

Tay anh nhẹ nhàng nâng lấy cằm của cô. “Sẽ mau thôi.” Và rồi anh áp môi mình lên môi cô. Tham lam. Đòi hỏi vô độ. Cái lưỡi cố chấp của anh khiến cho đôi môi cô bị chiếm cứ hoàn toàn.

Smitty tiến đến gần hơn, đôi chân anh đung phải đầu gối của cô. Khi mà Jessie cứ khép chặt chân không cho anh tiến vào, Smitty luồn tay xuống dưới đùi và kéo chúng tách ra để anh có thể thành công rút ngắn khoảng cách. Anh tiếp tục tiến về phía trước cho đến khi đung phải bồn rửa tay dưới hông cô.

Khi đã tìm được chỗ đứng vững vàng, đôi bàn tay to lớn ấy bắt đầu trườn lên mặt và giữ chặt lấy cô, trong khi Smitty hôn kịch liệt đến mức chút thần trí còn sót lại của Jessie cũng bị triệt tiêu hoàn toàn.

Jess cố gắng đẩy anh ra... ừ, có thể nói là vậy. Cô dùng tay đập thật mạnh vào vai của anh.

Rủi thay, cô không đẩy anh ra được. Cô mất hoàn toàn sự tự chủ và tất cả những khát khao dồn nén bấy lâu, nay vỡ òa trong khoảnh khắc.

Ghi chú:

1. Áo da có mũ trùm đầu của người Eskimo.
2. Từ để chỉ một người rất lùn, ở đây, Smitty đang muốn trêu chọc “khoảng cách ngắn” của Jessie.